

Arrest

nr. 106309 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vroeg op 13 december 2012 de verklaring van inschrijving als Unieburger, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoeker diende op dezelfde dag een aanvraag in voor een de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van verzoekster.

1.3. Op 8 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de eerste en tweede bestreden beslissing, waarvan verzoekers op 12 maart 2013 in kennis werden gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.09.2012 werd ingediend door:

Naam: S.H.

Nationaliteit: Nederland

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.09.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: arbeidscontract uit Nederland, loonfiches en ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in haar levensonderhoud (en dat van haar echtgenoot) om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Wanneer we het dossier ten gronde bekijken, moet er besloten worden dat betrokkene tewerkgesteld was bij Wijdeven Motion BV in Nederland van 16.01.2012 tot 15.01.2013. Haar contract is bijgevolg afgelopen. We kunnen uit het dossier verder afleiden dat zij voldoende bestaansmiddelen had ten tijde van haar tewerkstelling maar uit het dossier blijkt niet of zij nu nog steeds tewerkgesteld is. Zij legt immers geen verlenging van haar contract voor en gaf bij de gemeente ook aan dat zij geen verlenging van haar contract heeft gekregen omwille van haar zwangerschap. Bij gebrek aan informatie omtrent de huidige economische situatie van betrokkene, is de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen niet bewezen. Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het feit dat betrokkene op het moment van de aanvraag wel over voldoende bestaansmiddelen beschikte, doet geen afbreuk aan de deze vaststelling. Kunnen voorkomen ten laste te vallen, vereist immers een minimaal toekomstperspectief.

Betrokkene bewijst verder ook niet in een andere hoedanigheid (werknemer, werkzoekende, student, zelfstandigen) te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4 van 15.12.1980.

Gezien deze elementen in het dossier kan het verblijfsrecht bijgevolg ook niet toegestaan worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2012 werd ingediend door:

Naam: Y.B.

Nationaliteit: Turkije

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de echtgenote, S.H., in functie van wie betrokkene de aanvraag indiende, werd geweigerd. Hierdoor kan betrokkene zich niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht voor betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekers in hun verzoekschrift om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verzoeken, merkt de Raad op dat deze vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissingen worden vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregelen betreft. De verzoekers hebben derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Op 19.03.2013 is de zoon van verzoekers geboren: A.Y.

Door haar zwangerschap is verzoekster noodgedwongen met zwangerschapsverlof moeten gaan.

Het is niet ernstig dat verwerende partij eist dat een hoogzwangere vrouw zou werken.

Verzoekster is nooit uitgenodigd bewijzen bij te brengen aangaande haar inkomsten nadat ze moest stoppen met werken.

Als de verwerende partij haar in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht had uitgenodigd om haar inkomstenbewijzen voor te leggen nadat ze met zwangerschapsverlof was, had verwerende partij gezien dat ze niet zonder inkomsten was.

Verzoekster geniet een Ziektewet-uitkering.

Zij ontvangt een dagloon van 69,81 €, oftewel gemiddeld 1.500,00 € per maand.

Bijgevolg is het middel is gegrond."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoekster diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige op basis van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt"

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster n.a.v. haar verklaring van inschrijving als Unieburger o.m. volgende documenten voorlegde: een arbeidscontract van bepaalde duur bij een Nederlandse werkgever (16/1/2012 – 15/1/2013) en loonfiches voor de periode januari t.e.m. augustus 2012.

Aan verzoekster werd gevraagd om ten laatste op 13 december 2012 een werkgeversattest voor te leggen.

Op 15 november 2012 legde verzoekster een werkgeversattest voor waaruit blijkt dat haar arbeidscontract afliep op 15 januari 2013.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde dienaangaande motiveerde:

“Wanneer we het dossier ten gronde bekijken, moet er besloten worden dat betrokkene tewerkgesteld was bij Wijdeven Motion BV in Nederland van 16.01.2012 tot 15.01.2013. Haar contract is bijgevolg afgelopen. We kunnen uit het dossier verder afleiden dat zij voldoende bestaansmiddelen had ten tijde van haar tewerkstelling maar uit het dossier blijkt niet of zij nu nog steeds tewerkgesteld is. Zij legt immers geen verlenging van haar contract voor en gaf bij de gemeente ook aan dat zij geen verlenging van haar contract heeft gekregen omwille van haar zwangerschap. Bij gebrek aan informatie omtrent de huidige economische situatie van betrokkene, is de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen niet bewezen. Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het feit dat betrokkene op het moment van de aanvraag wel over voldoende bestaansmiddelen beschikte, doet geen afbreuk aan de deze vaststelling. Kunnen voorkomen ten laste te vallen, vereist immers een minimaal toekomstperspectief.

Betrokkene bewijst verder ook niet in een andere hoedanigheid (werknemer, werkzoekende, student, zelfstandigen) te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4 van 15.12.1980.”

3.4. Verzoekers betwisten niet dat verzoeksters tewerkstelling op 15 januari 2013 afliep en dat zij geen verlenging van haar arbeidscontract voorlegden noch enige andere informatie omtrent haar huidige economische situatie verschaffen.

Bij gebrek aan informatie omtrent de huidige economische situatie van verzoekster op het moment van de bestreden beslissing, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde tot de vaststelling komt dat de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen niet bewezen is.

De gemachtigde wijst er immers in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers dienen aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf ten laste zullen komen van het sociale bijstandstelsel. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat “voorkomen” minimaal een toekomstperspectief vereist.

De gemachtigde kon aldus op goede gronden oordelen dat het feit dat verzoekster op het moment van de aanvraag was tewerkgesteld geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing niet langer was tewerkgesteld en geen enkele element voorlegde dat het bestaan van voldoende inkomsten aantoonde om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar gezin waardoor wordt voorkomen dat zij ten laste zullen vallen van de sociale bijstand.

Verzoekers betwisten voorts niet dat zij geen verdere elementen voorlegden die bewijzen dat zij in een andere hoedanigheid voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers betogen dat verzoekster door haar zwangerschap noodgedwongen met zwangerschapsverlof is moeten gaan. Het is volgens verzoekers niet ernstig van de gemachtigde om te eisen dat een hoogzwangere vrouw zou moeten werken. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing geen enkele eis in die zin wordt gesteld.

Verzoekers betogen ook dat ze nooit werden uitgenodigd bewijzen bij te brengen aangaande verzoeksters inkomsten nadat ze moest stoppen met werken. De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan de verzoekers toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij hebben ingesteld en zij dienen waar mogelijk en wanneer nodig hun dossier zelf verder aan te vullen, des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het indienen van de aanvraag bijstand genoten van hun raadsman.

Verzoekers hadden derhalve kunnen weten dat waar zij een arbeidscontract van bepaalde duur voorlegden en waar zij wisten dat verzoekster niet langer kon werken omwille van haar zwangerschap, zij niettemin na afloop van haar arbeidscontract nog steeds dienden aan te tonen te voldoen aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen waardoor wordt voorkomen dat zij tijdens hun verblijf in

België ten laste vallen van de sociale bijstand. De Raad wijst erop dat zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde in aanmerking worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers, buiten het arbeidscontract van beperkte duur, geen andere elementen hebben aangebracht die aantoonen dat zij aan deze voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voldeden.

3.6. Verzoekers stellen dat, indien de gemachtigde hen in het kader van de zorgvuldigheidsplicht had uitgenodigd om inkomstenbewijzen voor te leggen nadat verzoekster met zwangerschapsverlof was, de gemachtigde had gezien dat verzoekster geniet van een ziekteverzekeringssuitkering van gemiddeld 1.500 euro per maand.

Verzoekers voegen in hun verzoekschrift volgende stukken toe: een geboorteakte van het kind, een identiteitskaart van het kind, een brief van UWV van 8 februari 2013, een betalingsspecificatie van de periode 4 maart 2010 tot 10 maart 2013, een brief van UWV van 20 februari 2013, een betalingsspecificatie van de periode 11 februari tot 17 februari 2013, rekeningafschriften van RABO.

Niettegenstaande het gegeven dat de omstandigheden omtrent het verblijf van een verzoekende partij kunnen evolueren, wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de voorgelegde stukken die verzoekers nu voorleggen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt derhalve evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoekers aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verzoekster heeft een aanvraag ingediend "als beschikker van voldoende bestaansmiddelen". Het komt verzoekers toe aan te tonen dat verzoekster voldoet aan die hoedanigheid om het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Indien verzoeksters actuele toestand wijzigde, kwam het aan de verzoekers toe om daarvan het bewijs te leveren. Bij het nemen van de bestreden beslissing kan de gemachtigde immers enkel rekening houden met informatie die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd deel uitmaakt van het administratieve dossier.

Het blijkt niet, en verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om de nodige nieuwe of andere stukken m.b.t. de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen voort leggen, noch dat zij niet dienden te weten dat zij die stukken hoorden bij te brengen.

In het licht van de bovenvermelde bevindingen en in het bijzonder van het feit dat verzoekers in het bezit waren van een aantal van deze stukken, die onder meer dateren van februari 2013, en dus van voor de bestreden beslissing van 8 maart 2013, en van het gegeven dat verzoekster reeds per 16 januari 2013 recht had op een ziekteverzekeringsuitkering, maar toch naliet deze stukken voor te leggen aan de gemachtigde en hem op de hoogte te stellen, oordeelt de Raad dat deze stukken aldus niet dienstig kunnen worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.7. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van de sociale bijstand tijdens haar verblijf en dat verzoekster verder ook niet aantoonbaar in een andere hoedanigheid te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht noch van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker hangt af van de eerste beslissing, waarbij het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt.

Deze beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Nu is vastgesteld dat de eerste bestreden steunt op deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, mocht derhalve het bestuur er wel degelijk naar verwijzen in de tweede bestreden beslissing.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES